

EKP KK SEKRETÄRI ASETÄITJAD

Aru, Aleksander Ivani p.

s. 24.04.1910

*Põhja-Kaukaasia
(Stavropoli) krai
Podgornoje küla*

Rahvuselt eestlane, valdas vabalt nii eesti kui vene keelt. ÜK(b)P liige 1944. aastast.

Vanaisa oli pärit Jõhvi kandist Virumaalt ja asus pärast pärisorjuse kaotamist Eestist elama Kaukaasiasse. A. Aru sündis talupoja peres, 1924 oli sepa juures õpipoi-

siks, siis lõpetas traktoristide kursused Stavropolis. 1927 oli ühise maaharimise seltsis "Uus elu" traktorist. 1930. a. lõpetas Aleksandrodari täieliku keskkooli II astme Armaviri ringkonna Velikoknjažeski külas. Pärast kooli lõpetamist töötas veidi aega lukksepana, 1931 sõitis Leningradi ja töötas Leningradi mehhaanikatöökodades algul lukksepana, hiljem peainsenerina. Töö kõrvalt lõpetas 1940. a. Leningradi industriaaltehnikumi tehnik-mehaanikuna. 1941 jätkas õpinguid Leningradi täppismehhaanika ja optika instituudis ja siis Kaasani lennundusinstituudis. Seal visati ta halva õppeedukuse pärast 2. kursuselt välja.

Juulist-oktoobrini 1941 töötas Kuibõševi rajoonikomitee mobilisatsiooni alusel Leningradi kindlustustööl, novembrist 1941 alates Leningradis tootmisõppe tööstuskoolis nr. 73. Suvel 1942 evakueeriti see Kaasani ja ühendati tööstuskooliga nr. 7. Aru töötas seal meistrina ja direktori asetäitjana poliitalal maikuuni 1944, kui saadeti tagasi Leningradi. Töötas seal tööstuskooli nr. 22 peamehhaanikuna. Parteisse võeti 1944. aasta

Foto: ERAF, f.1, n.6, s.4898.

septembris Vassiljeostrovi rajoonikomitee poolt Leningradis, komsomolis oli olnud 1928 – 1943.

1944. aasta septembris kutsuti Aru tööle ENSV Tööjõureservide Vabariiklikku Valitsusse, kus kinnitati 10.01.1945 EK(b)P KK büroo otsusega ülema asetäitjaks.

26.04.1945 kinnitati KK büroo otsusega (protokoll nr. 106) EK(b)P KK tööstusosakonna juhataja asetäitjaks. Märtsist novembrini 1946 töötas KK sekretäri asetäitjana tööstuse alal (EK(b)P KK büroo otsus 01.04.1946). Kuna Arul ei olnud KK sekretärile põhikirja järgi vajalikku kolmeaastast parteistaapi, siis saatis S. Sazonov juunis 1946 kirja ÜK(b)P KK sekretärile Kuznetsoville, et Aru kinnitataks erandkorras.

05.09.1946 muudeti EK(b)P KK büroo 01.04.1946 otsus A. Aru suhtes ja ta soovitati võtta kuulajaks ÜK(b)P KK juures asuvasse Kõrgemasse Parteikooli organisatsioonilis-parteilisse teaduskonda. Põhjuseks oli kaebus. Märtsis 1946 saatis keegi A. Telemani avalduse EK(b)P KK kaadriosakonda, kus teatas, et Aru vanemad olid jõukad talupojad, kes kasutasid töölisi oma majapidamises. 1930. a. saadeti nad külast välja. Terve pere olid baptistid.

A. Telemani avaldust hakati kontrollima. Stavropoli kraikomiteest tuli 05.03.1947 teade, kus kinnitati, et Aru on pärit kulakuperekonnast. Isa oli 1932. a. saanud nõukogudevastase agitatsiooni eest 3 aastat vanglakaristust. Vend läks saksa vägede taandumisel nendega kaasa, naine oli olnud saksa komandandi teenija. 03.04.1947 saatis EK(b)P KK kaadriosakonna partei- ja komsomolikaadri sektori juhataja Goremõkin kirja kõigi nende faktidega sekretärile Karotammele, Sazonovile ja Kuzminile. A. Aru küsimus läks otsustamiseks EK(b)P KK parteikolleegiumisse.

EK(b)P KK otsusega 18.08.1947 tehti ÜK(b)P KK-le ettepanek heita A. Aru välja Kõrgemast Parteikoolist oma sotsiaalse päritolu varjamise ja partei petmise eest. (A. Aru õppis novembrist 1946 veebruarini 1948 ÜK(b)P KK juures asuvas Kõrgemas Parteikoolis Moskvast).

ÜK(b)P KK otsusega 16.01.1948 heideti Aru parteikoolist välja ja ta saabus EK(b)P KK käsutusse. Aru personaalküsimust arutati EK(b)P KK büroo istungil 26.03.1948. Oma sotsiaalse päritolu varjamise eest ÜK(b)P-sse astumisel ja EK(b)P KK aparati tööle asumisel avaldati vali noomitus hoiatuse ja arvestuskaardile kandmisega. Lisandus otsus – saata madalale tootlikule tööle.

1948. aasta aprillist töötas Aru “Volta” tehases tsehhiülemana. 08.02.1949 soovitas põllumajandusminister asetäitja A. Premet kinnitada A. Aru Tallinna masina-traktorijaama direktoriks. Sellel kohal töötas A. Aru novembrini 1955. Ta oli korduvalt pöördunud põllumajandusministeeriumi ja EK(b)P Kose rajoonikomitee poole palvega vabastada ta sellelt kohalt perekondlikel põhjustel. Kose rajoonikomitee otsusega sai A. Aru aprillis 1954 valju noomituse arvestuskaardile kandmisega rajoonikomitee otsuste täitmata jätmise pärast Tallinna masina-traktorijaamas. Augustis 1955 avaldas Kose rajoonikomitee talle noomituse vastutustundetu suhtumise eest saagi koristamisel ja taliviljakülvil. Kõik need parteilised karistused kustutati hiljem.

29.10.1955 tegi ENSV Põllumajanduse Ministeerium (ministri asetäitja A. Torf) ettepaneku vabastada A. Aru Tallinna masina-traktorijaama direktori ametikohalt seoses tema ületoomisega tööle ministeeriumi keskaparaati. EK(b)P KK sekretariaadi otsusega 12.12.1955 vabastati A. Aru masina-traktorijaama direktori kohalt perekondlikel põhjustel.

1955. aastal lõpetas ta kaugõppes Eesti Põllumajanduse Akadeemia, 1959 – 1961 töötas remondi-mehhaanikatehase “Progress” direktorina, 1961. aasta novembrist töötas tehases “Santehnik” insener-konstruktorina. 17.04.1962 EKP KK büroo otsusega kinnitati Tallinna linnakomitee otsus 14.12.1961 heita Aru partei ridadest välja joomise ja amoraalse käitumise eest. 11.12.1962 oli Aru apellatsioon arutusel NLKP KK juures asuvas parteikomisjonis. A. Aru taastati partei liikmeks. Talle avaldati vali noomitus arvestuskaardile kandmisega ebaväärika käitumise eest. 04.08.1964 oli A. Aru personaalküsimus jälle arutusel EKP KK presiidiumi istungil, kus paluti NLKP KK juures asuvat parteikomisjoni kustutada A. Aru 1962. aasta parteiline karistus. Tallinna linnakomitee otsusega paluti tühistada Aru parteiline karistus, kuna Aru iseloomustatakse tööol positiivselt. NLKP KK juures asuva parteikomisjoni otsusega 13.10.1964 (protokoll nr. 685) rahuldati EKP KK taotlus tühistada A. Aru vali noomitus (parteikomisjoni esimehe N. Šverniku allkiri).

Abikaasa: Jelizaveta Aru (s. 1916), pojad: Albert (s. 1936) ja Vladimir (s. 1948).

(ERAF, f. 1, n. 6, s. 4898; ERAF, f. 1, n. 7, s. 436, s. 437, s. 438.)

Hendrikson, Aleksander Antoni p.

23.11.1895 Tallinn –
04.10.1977 Tallinn

Rahvuselt eestlane, valdas vene ja eesti keelt. VSDTP liige märtsist 1917.

Sündis töölisperekonnas, 1910. a. lõpetas algkooli ja läks lukksepa õpilasena tööle a/s Johanson'i paberivabrikusse. 1918. aastani töötas mitmes tööstusettevõttes, 1914 – 1918 lukksepana vaguniehitusmehhaanikatehases “Dvigatel”. 1918. a., kui Saksa väed tungisid Tallinna, lahkus punakaartlasena sõjalaeval Helsingisse, kus astus vabatahtlikult Balti Laevastikku. Teenis Kroonlinnas liinilaeval “Respublika”.

Balti Laevastiku poliitvalitsus saatis Hendriksoni 1921. a. õppima Eesti töölisfakulteeti Leningradis, mille lõpetas 1924. a. Suvevaheajal töötas kaubalaeval masinistina, sõitis Inglismaa, Saksamaa, Rootsi, Soome vahet. Siis astus Leningradi F. Engelsi-nimelisse Rahvamajandusinstituuti, kus 1929. a. lõpetas tööstusosakonna ning saadeti insenerina tööle Leningradi keemiatursti plaaniosakonda. Trust reorganiseeriti 1930. a. üleliiduliseks koondiseks “Lakokraska” ja A. Hendrikson määrati selle plaani-majandusosakonna ülemaks.

1932. a. määrati ta keemiatehase “Respublika” direktoriks, kus töötas 1934. aastani, siis mobiliseeriti ÜK(b)P KK poolt tööle põllumajanduses ning saadeti Tšeljabinski oblastisse teraviljasovhoosi “Buranõ” direktoriks. Seal töötas 1939. aastani, mil vabastati omal soovil. A. Hendrikson

Foto: ERAF, f.2, n.2, s.427.

sõitis tagasi Leningradi ja asus tööle kunstivärvide tehasesse töö ja tehnilise normeerimise osakonna juhatajana. 1941. a. määrati mineraaltooraine tsehhi ülemaks, kus töötas 1944. aasta juunini. Igal pool kuulus enamasti parteibüroosse kas liikme või sekretärina.

1944. aasta juunis saadeti Hendrikson EK(b)P KK käsutusse ning määrati KK sekretäri asetäitjaks tööstuse alal. EK(b)P KK büroo otsusega 16.06.1944 kinnitati A. Hendrikson KK tööstusosakonna juhatajaks ja büroo otsusega 07.10.1944 KK sekretäri asetäitjaks tööstuse alal ja tööstusosakonna juhatajaks.

EK(b)P KK büroo otsusega 03.02.1945 kinnitati Tallinna linnakomitee II sekretäriks. EK(b)P KK büroo otsusega 17.09.1945 kinnitati Hendrikson Tallinna linna RSN TK esimeheks. Sellel kohal töötas 1961. aastani. 1946. a. kiidetakse A. Hendriksoni iseloomustuses, et EK(b)P Tallinna linnakomitee on saavutanud tunduvald edusamme viisaastaku esimese aasta plaani täitmisel tööstuse alal. Samas olevat A. Hendrikson täitevkomitee esimehena iseloomult liiga usaldav, ei suuda hoida kõvakäelist ja kindlat joont oma alluva aparaadi suhtes.

A. Hendrikson oli ENSV ÜN II ja III koosseisu saadik ja EKP KK liige 1948 – 1963 (valiti V – XIII kongressil, XIV kongressil 08.01.1964 enam ei valitud KK liikmeks).

1954. ja 1958. a. oli NSVL ÜN Rahvuste nõukogu saadik (kuni 18.03.1962), 1958. aastast töötas NSVL ÜN Rahvuste Nõukogu majanduskomisjonis.

EKP KK büroo istungil 07.02.1961 otsustati paluda A. Hendriksonile liidulist personaalpensioni alates 01.04.1961. Tallinna LK büroo otsusega 29.03.1961 vabastati A. Hendrikson TK esimehe kohalt seoses pensionile minekuga. Esitati autasustamiseks ENSV ÜN Presiidiumi aukirjaga. EKP KK büroos oli Hendriksoni küsimus arutusel 27.03.1961, mil A. Hendrikson vabastati TK esimehe kohalt ja uueks esimeheks soovitati valida J. Undusk.

Pärast pensionile minekut juhtis A. Hendrikson 1963. aastast alates mõnda aega Tallinna linnakomitee juures asuvat mittekoosseisulist parteikomisjoni.

Abikaasa: Aneta Hendrikson (s. 1893), kaks poega: Leonid (s. 1926), Viktor (s. 1939) ja tütar Ljudmila (s. 1937).

(ERAF f.1, n.6, s.4505.)

Krjukov, Pavel Ivani p.

s. 07.09.1904

Moskva kubermang

Zagorski maakond

Staro-Grigorovo küla

Rahvuselt venelane, valdas vene ja nõrgalt saksa keelt. ÜK(b)P liige maikuust 1927.

Sündis töölisperekonnas: isa töötas tehastes lukksepana, ema oli koduperenaine. Ema suri 1937. 1917 – 1923 töötas mitmetel juhutöödel, hiljem elektromontöörina

Sõja-elektrotehnilises Akadeemias Zagorskis. 1921 astus VKNÜ liikmeks, 1923 – september 1925 oli komsomolifunktsionär: Moskva oblasti Sofronski vallakomitee sekretär. 1925 – 1928 õppis Artjomi-nim. Töölisfakulteedis, 1928 – 1931 Leningradi Elektromehhaanika Instituudis. Õppimise ajal oli töölisfakulteedi komsomolirakukese sekretär, instituudis komsomolikomitee instruktor ja õppegrupi partorg. 1931-1932 oli Leningradis tehase nr. 212 insener, 1932. september – 1934 tehase Elektroprompribor insener ja Sõja-elektrotehnilise Akadeemia õppejõud-assistent Leningradis.

1935 määrati Tööpingitööstuse Rahvakomissariaadi Teadusliku Uurimisinstituudi nr. 10 suurtükiväesektori ülemaks.

Veebruaris 1936 saadeti ÜK(b)P KK otsusega ÜK(b)P KK j.a. Parteikollegiumi vastutavaks kontrolöriks Valgevene NSV-s. August 1937 – 1939 oli Leningradis Teadusliku Uurimisinstituudi nr. 8 direktor, 1939-1940 Leningradis tehase nr. 209 kesklaboratooriumi juhataja,

1940 september – 1941 Moskvas tehase nr. 251 tsehhi direktor, detsember 1941-1942 Moskvas Budjonnõi-nim. tehase filiaali ülem, veebruar 1942 – 1944 ÜK(b)P Moskva linna Leningradi rajooni rajoonikomitee sekretär kaadrialal, juuni 1942 – 1944 Moskva linna Sovetski rajooni rajoonikomitee I sekretär, aprill 1944-1945 oli Moskvas ÜK(b)P KK juures asuvas Kõrgemas Parteioorganisaatorite Koolis kuulaja (ei lõpetanud).

Veebruaris 1945 komandeeriti EK(b)P KK käsutusse, 28.02.1945 EK(b)P KK büroo otsusega (protokoll nr. 97) kinnitati KK sekretäri asetäitjaks tööstuse alal. 30.03.1946 vabastati EK(b)P KK büroo otsusega sellelt kohalt ärakutsumise tõttu ÜK(b)P KK kaadrialitsuse poolt. Tegelikult oli asi Krjukovi ametialastes kuritarvitustes. P. Krjukov omandas mitmelt poolt näidiste võtmise ettekäändel asju, mida ta hiljem ei tagastanud. Moskvasse viis gaasipliidi, mis oli saadud KK hoonest. Karotamm kirjutas märkmena Kuzminile, et see isiklikult küsimusega tegeleks.

16.06.1949 kirjutas Krjukov Moskvast N. Karotammele avalduse, kus palus EK(b)P KK j.a. Parteikolleegiumi vaadata läbi ja võtta vastu vastavad otsused seoses Kuzmini kirjaga. ÜK(b)P KK j.a. Parteikolleegiumi istungil 27.05.1949 arutati Krjukovi apellatsiooni ÜK(b)P Moskva linna Kuibõševi rajoonikomitee otsuse 26.02.1948 muutmise kohta: heita Krjukov välja ÜK(b)P ridadest ametiseisundi kuritarvitamise eest, kuna töötades 1945-1946 EK(b)P KK sekretäri asetäitjana tööstuse alal võttis tööstusettevõtete külastamisel näidistena mitmeid esemeid, mis hiljem omastas.

(ERAF, f. 1, n. 6, s. 6554; ERAF, f. 1, n. 7, s. 3665.)

Latõev, Gavriil Ivani p.

s. 07.04.1907

Orjoli kubermang

Dolgjanskaja Slobodka küla

Rahvuselt venelane, valdas vene ja nõrgalt saksa keelt. ÜK(b)P liige märtsist 1932.

Sündis keskmiktalupoja peres, 1919 läks rätsepa juurde õpilaseks, seal töötas kolm aastat. 1922 – 1926 oli Dubrovski nõõrivabrikus tisler. 1924 – 1932 ÜLKNÜ liige. 1926 sõitis Brjanskisse õppima õhtusesse töölisfakulteeti. Samal ajal töötas 1926 – 1928 Uritski-nim. vaguni-remonditehase tislerina. 1928 pidi õpingud isa haiguse tõttu katkestama.

Oli 1928 – 1930 Dubrovkas puidutöötlemisvabrikus tisler, 1930 – 1932 Moskvast Teise Riikliku Kellatehase tisler. 1930 asus õppima Andrejevi-nim. töölisfakulteedi õhtusesse osakonda, 1932 – 1938 oli Moskva Stalini-nim. raudteetranspordi inseneride instituudi üliõpilane (õppis tunneli- ja metrooehituse inseneriks). 1938 – 1942 töötas Moskvast Metrostroi trusti objektidel vahetusinsenerina, kaevanduse peainsenerina, 1942-1943 oli trusti “Mosoblugol” peainsener, 1943 – 1945 ÜK(b)P Moskva oblasti-komitee kohaliku kütusetööstuse osakonna instruktor. 1945 saadeti ÜK(b)P KK poolt tööle Eestisse. 1945-1946 oli EK(b)P KK kütuse-energeetika osakonna juhataja asetäitja (kinnitatud EK(b)P KK büroo otsusega 23.05.1945), 1946 KK ehituse ja kommunaalmajanduse osakonna juhataja asetäitja, 1946-1948 KK sekretäri asetäitja ehituse ja kommunaalmajanduse alal (kinnitatud EK(b)P KK büroo otsusega

Foto: ERAF, f.2, n.2, s.4005.

16.10.1946). 1944 – 1949 õppis kaugõppes ÜK(b)P KK juures asuvas Kõrgemas Parteikoolis. Kohalt vabastati seoses ametikoha reorganiseerimisega, 1948 – 1950 oli EK(b)P KK rasketööstuse osakonna juhataja. EK(b)P Keskkomitee liige 1948 – 1951.

ÜK(b)P KK otsusega 07.04.1950 vabastati Latõšev rasketööstuse osakonna juhataja kohalt 22.04.1950 ja saadeti ÜK(b)P KK käsutusse. 1950 – 1954 oli NSVL MN Moskva Linnaehituse Riikliku Komitee kaadriosakonna ülema asetäitja, 1954 – 1962 NLKP KK põllumajandusosakonna inspektor liiduvabariikide alal ja 1962 – 1964 inspektor, 1964 – 1966 NLKP ehitusosakonna maaehitussektori juhataja, 1966 – 1974 VNFSV maaehitusministri asetäitja. Aastast 1974 pensionil.

Abielus, 1 tütar.

(ERAF, f. 1, n. 6, s. 6820; RGANI, f. 5, n. 98, G. I. Latõševi isikutoimik.)

Lipp, Vladimir Eduardi p.

s. 01.07.1904

Peterburi kubermang

Gatšina linn

Rahvuselt eestlane, valdas hästi vene ja nõrgalt eesti keelt. ÜK(b)P liige 1926. aastast.

Isa töötas Gatšina raudteejaamas mitmetel töödel, oli keiserlike jahimaade (1917 moodustati selle asemel sovhoos) valvur. Suri 1920. Ema oli kodune, suri 1929.

1913. a. läks Lipp õppima Gatšina algkooli, siis kõrgemasse algkooli. Mai 1919 – sügis 1920 töötas remonditöölisena raudteel. Aastast 1919 Venemaa Kommunistliku Noorsooühingu liige. 1921 lõpetas täiskasvanute õhtuse kommunaalkooli, novembris 1920 läks VK(b)P Gatšina rajoonikomiteesse tehnilisele tööle, oktoobris 1921 suunas komsomoliorganisatsioon ta õppima vabrikutehasekooli lukksepp-mehhaanikuks. 1924 lõpetas noorte pioneerijuhtide kursused, ÜLKNÜ Gatšina maakonnakomitee kutsus ta oma käsutusse: Lipp tegutses laste kommunistliku organisatsiooni – noorpioneeride maakonnabüroo esimehe asetäitjana. 1925 saadeti ta omal soovil riiklikusse klaasitehasesse “Дружная Горка” pioneerijuhiks, septembrist 1926 oli samas tehases ÜLKNÜ kollektiivi sekretär, oktoobrist 1928 töötas samas gradueerijana, 1930 – 1932 oli gradueerijate tsehhi ülem. 1932 valiti Lipp tehase ÜK(b)P büroo koosseisu ja ta sai tööst vabastatud parteisekretäriks. 1933 – 1934 oli ÜK(b)P Gatšina rajoonikomitee tööstussektori juhataja, 1934-1935 vabriku “Grammofon” parteikomitee

Foto: ERAF, f.1, n.6, s.4563.

sekretär, 1935-1936 marksismi-leninismi üheaastase kursuse kursant Puškinos, 1936-1937 ÜK(b)P Leningradi oblasti Demjanski rajoonikomitee sekretär, 1937 – 1941 Tosno metsatehase direktor. Ümberpaigutamise põhjuseks oli, et ta tädi tütreaga elas Eestis. 1941 töötas Gatšina rajoonis Siiversti puidutöötlemistehase direktorina, augustis 1941, Saksa vägede lähenemisel Leningradile, evakueeriti koos tehasega Vologda oblastisse. Hiljem evakueerus koos perega Krasnojarski. ÜK(b)P Krasnojarski kraikomitee ja kohaliku tööstuse kraivalitsus suunasid ta tööle Jemeljanovski rajooni tööstuskombinaadi juhatajaks, kus töötas märtsini 1942. Siis kutsuti sõjaväkke. Teenis 249. Eesti Laskurdiviisi poliitosakonnas vaneminstruktorina, oli diviisi parteikomisjoni liige (major). Veebruaris 1944 demobiliseeriti ja saadeti EK(b)P KK käsutusse: kinnitati EK(b)P KK kaadriosakonna juhataja asetäitjaks (EK(b)P KK büroo istungil 14.02.1944). 1945-1946 oli EK(b)P KK parteikolleegiumi liige, täitis parteikolleegiumi sekretäri kohuseid (EK(b)P KK büroo otsus 25.07.1945), 1946-1947 oli EK(b)P KK sekretäri asetäitja kaubanduse ja ühiskondliku toitlustamise alal (ja KK vastava osakonna juhataja) (kinnitatud ÜK(b)P KK otsusega 11.01.1947). 1947 oli EK(b)P KK aparadi algorganisatsiooni sekretär, 1947-1948 kaubanduse ja ühiskondliku toitlustamise osakonna juhataja, 1948 – 1951 plaani-finants-kaubandusosakonna juhataja, 1951 – 1953 kergetööstuse osakonna juhataja (kinnitatud EK(b)P KK büroo otsusega 05.02.1951) 02.12.1952 kinnitati V. Lipp EKP KK büroo otsusega ENSV Ministrite Nõukogu asjadevalitsejaks. Kuna NLKP KK j.a. partei kontrollkomisjoni otsusega oli avaldatud V. Lipule vali noomitus arvestuskaardile kandmisega NLKP KK instruksioonide rikkumise eest partei liikmemaksude kogumisel ja nende üle kontrolli teostamata jätmise eest, siis EKP KK büroo otsusega 31.03.1953 muudeti otsus MN asjadevalitseja kohale määramiseks ära. 1953-1954 oli EK(b)P KK administratiiv- ja kaubandus-finantsorganite osakonna juhataja asetäitja (EKP KK sekretariaadi otsus 23.05.1953 ja KK büroo otsus 26.05.1953), 1954 – 1957 toidukaupade tööstuse minister, 1957 – 1962 ENSV Rahvamajandusnõukogu toiduainetetööstuse valitsuse juhataja, 1962 – 1970 EKP KK asjadevalitseja (kinnitatud EKP KK büroo otsusega 13.03.1962). EKP KK büroo otsusega rahuldati 10.03.1970 V. Lipu palve vabastada teda asjadevalitseja kohalt seoses pensionile minekuga (üleliiduline personaalpension 160 rbl. kuus eluajaks).

1945 – 1954 oli EKP KK liige, 1951 – 1955 ENSV Ülemnõukogu saadik, 1948 – 1957 Tallinna linna TSN saadik. 1946 autasustati Punatähe ordeniga, 1954 ENSV Ülemnõukogu aukirjaga.

Abikaasa: Jevgenia Lipp (Fassman) (s. 1909, venelanna). Poeg: Rudolf (s. 1930).

(ERAFf. 1, n. 6, s. 4563.)

Mohort, Stefan Feodosi p.

s. 1905

Kamenetsk-Podolski

kubermang

Gaisinski maakond

Haigevati vald

Salkovo küla

Rahvuselt ukrainlane, valdas hästi vene ja ukraina keelt. ÜK(b)P liige maikuust 1927.

Sündis talupoja perekonnas.

Peres oli 7 inimest ja Stefan pidi juba kümneaastaselt tööle hakka-

ma. 1914 – 1917 oli karjus, 1917 – 1922 Salkovo peedikasvatussovhoosis lihttööline, 1922 – 1928 lukksepp Salkovo suhkrutehases. 1924 – 1932 oli ÜLKNÜ liige.

1928 – oktoober 1930 teenis sõjaväes. Oli polgukooli kursant ja Ukraina Sõjaväeringkonna 95. laskurdiviisi 283. laskurpolgu jaokomandör. 1930 – 1932 õppis Kiievis töölisfakulteedis.

1932 – 1938 õppis Kiievi Mikojani-nim. Toiduainetetööstuse Keemia-tehnoloogia Instituudis, mille lõpetas insener-tehnoloogina suhkrutootmise alal. 1938 suunati Moskvasse Krasnaja Presnja suhkrutehasesse inseneriks, hiljem töötas seal peamehhaanikuna, ühtlasi oli suhkrutehase parteibüroo sekretär, novembris 1940 kinnitati ÜK(b)P Moskva linna Krasnaja Presnja rajoonikomitee kaadriosakonna juhataja asetäitjaks, 1941. aasta algul valiti sealsamas kaadri sekretäriks.

1943-1944 oli ÜK(b)P Moskva Timirjazevi rajoonikomitee I sekretär.

Detsembris 1944 komandeeriti Mohort ÜK(b)P KK ülesandel

parteitööle Eestisse, 27.12.1944 kinnitati EK(b)P KK büroo otsusega KK kaadriosakonna juhataja asetäitjaks. Esialgu töötas teise, hiljem I asetäitjana, tegeles tööstuskaadri paigutamise ja kalatööstuse alal. ÜK(b)P KK poolt kinnitati ta sellele kohale 12.04.1946.

11.06.1947 vabastati Mohort sekretäri asetäitja kohalt seoses vastava osakonna kaotamisega (mais 1947). Tal lubati sõita ära ENSV-st ÜK(b)P KK kaadrivalitsuse käsutusse.

(ERAF, f. 1, n. 6, s. 7443.)

Pappel, Hermann Jossifi p.

s. 1908 Simbirsk

Rahvuselt eestlane. ÜK(b)P liige
1930. aastast.

1921 – 1925 tehnilise kutsekooli
õpilane Beloje Ozeros Uljanovski
(Simbirski) ringkonnas, 1925 – 1927
vedurijuhi abi Popovka külas
Uljanovski ringkonnas, 1927 – 1929
Uljanovski ringkonna nõukogude ja
parteikooli II astme kursant
Uljanovski linnas, 1929-1930 Taga-
Kaukaasia Sõjakooli kursant Tbilisis,

1930 – 1932 vedurijuhi abi ja vedurijuht Kaasani raudtee Moskva
sorteerimisjaama depoos Moskvas, 1932 – 1934 Teede RK Kontrolli
Keskvalitsuse vanem-inspektor Moskvas, 1934 lõpetas Moskva Raudtee-
transpordi Instituudi insener-elektrimehaanikuna, 1934-1935 Raud-
teelaste Ametiühingu rajoonikomitee esimehe asetäitja Moskvas, 1935 –
1937 Teede RK õppeasutuste keskvalitsuse insener ja vanem-insener
Moskvas, 1937-1938 Teede RK Remonditehaste Kesktrusti sisse-
seadetesektori ülem Moskvas, 1938-1939 Teede RK veetranspordi
ehitustrusti sisseseadetesektori ülem Moskvas, 1939-1940 8. raudtee-
polgu insener, hiljem pataljonikomissar Valgevene rindel. Võttis osa Poola
kampaaniast 1939, 1940-1941 Teede RK Üleliidulise kontori “Stroivod-
pnevmatika” ülema asetäitja poliitalal Moskvas, 1941-1942 Moskva
esimese töölispolgu Baumani-nimelise kommunistliku pataljoni komandör
(Moskva linna loodepoolne kaitse), 1942-1943 7. laskurdiviisi
300. laskurpolgu 1. pataljoni komandör Kalinini rindel. 1943-1944 Eesti

Foto: ERAF, f.2, n.2, s.4867.

Partisaniliikumise Staabi eriülesannetega eriüksuse komandör. 20.11.1944 Eesti Partisaniliikumise Staabis väljaantud teenistus-iseloomusutuses on kirjas, et alates oktoobrist 1943 teenis Pappel eriülesandega eriüksuse komandörina Podolski jalaväe-sõjakoolis Ivanovos. Sai sõjas kolm korda kergelt ja üks kord raskelt haavata, autasustatud Isamaasõja I järgu ordeniga.

Märtsist 1944 oli EK(b)P KK transpordiosakonna juhataja Leningradis. EK(b)P KK büroo otsusega 26.05.1944 kinnitati Pappel KK sekretäri asetäitjaks transpordi alal. EK(b)P KK transpordiosakonna juhatajaks ja KK sekretäri asetäitjaks kinnitati ÜK(b)P KK sekretariaadi otsusega 05.08.1944. 12.09.1945 kinnitati Pappel EK(b)P KK büroo otsusega brigadiriks KK ja RKN saagikoristuse, põllumajandussaaduste varumise ja sügiskülvi korraldamise brigaadi. 1944 suunati Pappel ÜK(b)P KK j.a. Kõrgema Parteikooli kaugõppesse kuulajaks. Seal oli tema edasijõudmine nigel, 1947 arutati tema õppimist EK(b)P KK büroos. 31.03.1947 otsustati, arvestades tema tervise halvenemist (I grupi invaliid), paluda ta kustutada kuulajate nimekirjast ning talle tehti ettepanek õppida edasi iseseisvalt.

Aprillis 1947 saabus H. Pappeli kohta ÜK(b)P KK sekretärile A. Kuznetsovile ja EK(b)P KK sekretärile N. Karotammele adresseeritud anonüümkirj. Selles teatati, et Pappel ehitas Kosel üüritud suvilat mitme transpordi- ja ehitusettevõtte raha ja töölistega. Spetsialistidena kasutas saksa sõjavange, kelle kohalesõidutamiseks saatis KK auto. Sai I grupi invaliidsuspensiooni ja samal ajal ka KK sekretäri palka, ei maksnud partei liikmemaksu. H. Pappel lükkas kõik süüdistused tagasi ja esitas tõendavad dokumendid. EK(b)P KK kaadrisekretär D. Kuzmin teatas aga kirjas Karotammele, et anonüümkirjas esitatud andmed on enamuses õiged ja tegi ettepaneku arutada Pappeli küsimust KK bürool.

EK(b)P KK büroo otsusega 19.07.1947 vallandati H. Pappel kui ennast tööle kompromiteerinu ning katsete eest kasutada ära oma teenistuskoha isiklikel eesmärkidel anti noomitus. Arvestades invaliidsust otsustati võimaldada tuusik kuurortravile. Juuni algul pandi Pappelile diagnoos – kopsutuberkuloos. Juulis lisandus müokardiopaatia, vasaku käe sisselõikehaav ja vasaku jala halvatus. Arstliku komisjoni otsusel vajas haige puhkust ja ravi sanatoorium-kuurordis Sotšis-Matsestas või Pjatigorskis.

Abikaasa: Jelena Varlamova (lahutatud), tütar.

(ERAf, f. 1, n. 6, s. 2501.)

Parind, Jakob Jakovi p.

14.09.1903 Nižni Novgorod –
26.10.1975

Rahvuselt eestlane, ankeedis kirjutas, et eesti keelt valdab väga nõrgalt. ÜK(b)P liige 1922. aastast.

Vanemad olid maata talupojad ja rändasid Eestist Venemaale välja 1896. a. Ema suri 1926, isa 1936. 1913 – 1917 oli mehhaanikatehase lukksepaõpilane Nižni Novgorodis, 1917-1918 õppis sealses kõrgemas algkoolis, 1918 sõitis elama venna

juurde maale Vozdviženski külla. Seal organiseeris rahvamaja juures noorte ringi, 1919. a. komsomolirakukese. Oli ÜLKNÜ (resp. VKNÜ ja VLKNÜ) liige 1919 – 1928. 1918 – 1921 oli puidu kuivdestilleerimisartelli asjajaja Vozdviženski külas, 1921 kubermangu poliitilisharidusnõukogu instruktor Nižni Novgorodis, 1921 – 1923 maakonna komsomolikomitee sekretär Arzamasi linnas, 1923 – 1926 õppis Nižni Novgorodis töölisfakulteedis. 1926 – 1929 Nižni Novgorod rahvamajandusinstituudis (ei lõpetanud), 1929-1930 oli karusnahatehase direktori abi töö alal Bolšoje Muraškino külas Nižni Novgorodi oblastis, 1930 krai rahvamajandusnõukogu töö ökonomika ja tehnilise normeerimise osakonna juhataja Vjatkas, 1930 – 1932 krai nahatööstuse koondise töö ja kaadriosakonna ülem Vjatkas, 1932 – 1934 krai kerge-tööstuse valitsuse kolleegiumi liige Gorkis, 1934 jalatsivabriku “Krasnõi Obuvštšik” direktor Gorkis. Vabrikudirektori kohalt vallandati, kuna ei suutnud tõhustada sealset tööd. 1934 – 1936 oli krai maavalitsuse trusti

Foto: ERAF, f.1, n.6, s.2514.

“Selhoztorf” direktor Gorkis. Selhoztorfist lahkus omal soovil. 1936 – 1938 Gorki linavabriku direktor. Linavabriku direktori kohalt vallandati vahendite ülekulutamise eest. 1938 – 1942 oli Gorki oblasti TRSN TK plaanikomisjoni esimehe asetäitja, 1942 – 1944 ÜK(b)P Gorki oblastikomitee tööstusosakonna juhataja asetäitja, 1944-1945 Gorki oblasti töönduskooperatiivi voliniku asetäitja.

1936. aasta veebruaris parteidokumentide kontrollimisel heideti Parind ÜK(b)P Gorki linna Sverdlovski rajoonikomitee poolt parteist välja. Põhjuseks oli positiivse hinnangu andmine valgekaartlaste ridades teeninule, kes oli parteist välja heidetud. Kuu aja pärast siiski taastati parteisse ning anti vali noomitus, mis kustutati Gorki oblastikomitee otsusega 1938. a. 1937. a. sai veel range noomituse parteialorganisatsiooni ignoreerimise eest ning kohusetundetu suhtumise eest parteilise ülesande täitmisel propagandistina. See parteiline karistus kustutati 1938. a.

1945. a. komandeeris ÜK(b)P KK Parindi tööle Eestisse. 1945-1946 oli ENSV kohaliku tööstuse rahvakomissari esimene asetäitja. 16.03.1946 määrati ENSV MN poolt Riikliku Plaanikomisjoni esimehe asetäitjaks (EK(b)P KK büroo otsus 25.03.1946). 1946-1947 oli EK(b)P KK sekretäri asetäitja tööstuse alal ning KK tööstusosakonna juhataja. Sellele kohale kinnitati Parind EK(b)P KK büroo otsusega 05.09.1946. 1946. a. saadeti Parind EK(b)P KK büroo otsusega isegi rahvusvahelisele standardiseerimiskonverentsile Londonisse. Alles 02.11.1946 tuli ENSV MN määrus Parindi vabastamise kohta Plaanikomisjoni esimehe asetäitja kohustest, EK(b)P KK sekretäriks oli kinnitatud ÜK(b)P KK poolt 19.10.1946. 1946. aasta oktoobri lõpuni tegeles Parind veel Plaanikomisjoni asjadega. Praktiliselt asus sekretäri asetäitjana tegutsema 23.10.1946. 1951. a. Parindi personaalküsimust arutades heideti talle ette, et töötas 10 päeva kahel kohal.

1947-1948 oli Parind EK(b)P KK sekretäri asetäitja ja KK tööstustranspordiosakonna juhataja. 23.02.1948 ENSV Ministrite Nõukogu määrusega nimetati Parind ENSV metsatööstuse ministri I asetäitjaks, 1948. aasta sügisel reorganiseeriti Metsa- ja Paberitööstuse Ministeeriumiks ning Parind töötas 1948 – 1951 seal ministri asetäitjana. Vabastati ENSV MN määrusega 30.01.1951.

KK büroos tulid 05.02.1951 arutusele nimetatud ministeeriumi puudused ja vead EK(b)P kaadritöös. Juhtivatel kohtadel olid “kodanlike ja profašistlike organisatsioonide liikmed, endised Saksa armee ohvitserid,

suurtöösturid, majaomanikud ja teised võõrad elemendid”. Parindit süüdistati, et “ministri esimene asetäitja sm. Parind saab äärmiselt halvasti hakkama temale pandud kohustustega, ei juhi metsamajandite tegevust, ei uuri ebarahuldava töö põhjusi.... Sm. Parindi tegevusetus põhjustas ministeeriumi 1950. aasta 4. kvartali metsavarumis- ja kapitaalehitusplaani täitmata jäämise.”

Asja arutamisel EK(b)P KK büroos oli Parind haige, ta vallandati ilma teda ennast ära kuulamata. 21.03.1951 saatis V. Kossov ÜK(b)P KK rasketööstuse osakonna juhatajale V. I. Aleksejevile kirja Parindi kohta, osutatakse mitmele Parindi jämedale veale. Talle pandi süüks ka see, et kohaliku tööstuse rahvakomissari asetäitjaks oli ta suunatud praeguse rahvavaenlase H. Alliku poolt.

02.07.1951 kinnitati Parind EK(b)P KK büroo otsusega ENSV Statistikalitsuse ülema asetäitjaks. 09.07.1952 saatis ENSV Statistikalitsuse ülem Timakov kirja EK(b)P Tallinna oblastikomitee sekretärile E. Ristmäele, kus palus kinnitada Parind Tallinna Oblasti Statistikalitsuse ülemaks. 14.07.1952 kinnitas EK(b)P Tallinna oblastikomitee büroo Parindi sellele kohale. Ka EK(b)P KK büroo leidis otsuses 05.08.1952, et Parindit võib edutada sellele kohale. 29.12.1952 teatas EK(b)P KK plaani-finants-kaubandusosakonna juhataja asetäitja N. Zasorin, et ÜK(b)P KK-s ei kinnitatud Parindit Tallinna oblasti statistikalitsuse ülemaks ja järgmisel päeval tühistati EK(b)P KK bürool eelmine kohalekinnitamise otsus. 26.04.1960 – 1962 töötas Parind ENSV MN juures asuva Statistika Keskvalitsuse juhataja asetäitjana (oli ka Statistika Keskvalitsuse kolleegiumi liige). Jaanuaris 1962 vabastati kohalt seoses pensionile minekuga.

Gorki oblasti prokuratuuris oli 1947. aasta suvel arutusel laiatarbe-kaupade näituse eksponaatide riisumise küsimus. 1945. a. oli selle näituse eest vastutav Parind. Kriminaalkorras asi lõpetati, edasi suundus asi parteilisele vastutusele võtmisele. Karistust aga Parind nähtavasti sellega seoses otseselt ei saanud.

Abikaasa: Olga Parind (s. 1902), poeg: Albert (s. 1930).

(ERAF f. 1, n. 6, s. 2514.)

Radulov, Jevgeni Fjodori p.

detsember 1905

Harkovi kubermang

(Donbass)

Grigorjevski maardla –

21.12.1971 Moskva

Rahvuselt venelane. ÜK(b)P liige
juunist 1926.

Sündis mäetehniku peres. Isa
suri 1935. a. Pärast kihelkonnakooli
lõpetamist õppis ühe aasta güm-
naasiumis, 1917-1918 töötas õlitaja-
na ja oli mehhaanikatöökoja õpilane

Donbassis Anjenski maardlas Krasnõi Lutši linnas, 1918 – 1922 töötas
põllumajanduses kaevanduse juures asuvas kollektiivmajandis, 1922 –
1924 õppis Luganski Industriaal-tehnilises kutsekoolis, mille lõpetas
elektrotehnika erialal. Samal ajal töötas elektrikuna padrunitehases
Luganskis. Juuni – detsember 1924 oli elektrik Novo-Ekonomitšeski
maardlas Grištšinos (Donbassis), detsember 1924 – september 1925
elektrik “Smoljanka” kaevanduses ja metallurgiatehases Stalino linnas
(Donbassis), september 1925 – juuli 1929 Harkovi Inseneri-majandus-
instituudi mäeasjanduse fakulteedi üliõpilane, juuli – november 1929
vastutav ja teadussekretär Metallide Teaduslikus Uurimisinstituudis
Harkovis, november 1929 – mai 1930 Ukraina K(b)P KK ja Harkovi
ringkonnakomitee Zolotševski rajooni K(b)P volinik, mai 1930 –
detsember 1930 juhtival tööl Donbassis, jaanuar 1931 – september 1934
Söeasjanduse Teaduslikus Uurimisinstituudis uurimistööl, samal ajal
Harkovi Inseneri-majandusinstituudis aspirantuuris. 1935 lõpetas

aspirantuuri mäeasjanduse osakonnas ja veebruaris 1935 viidi NSVL rasketööstuse rahvakomissari käskkirja alusel Moskva Mäeinstituuti dotsendiks, kellena töötas 1945. aastani. Sõja ajal töötas juhtivatel kohtadel söetööstuses. Jaanuar 1945 – juuni 1945 oli Riikliku Teaduslik-tehnilise Kirjastuse ülem söeasjandust puudutava kirjanduse osas Moskvas. EK(b)P KK büroo otsusel (protokoll nr. 115 20.06.1945) kinnitati Jevgeni Radulov EK(b)P KK sekretäri asetäitjaks ja ühtlasi põlevkivikeemiatööstuse (1947. aastast põlevkivikeemiatööstuse ja energeetika) osakonna juhatajaks. ÜK(b)P KK kinnitas vastava otsuse EK(b)P KK taotlusel 25.07.1945. Radulov oli sellel kohal 1949. aastani. 24.02.1949 – 09.06.1950 oli ENSV põlevkivikeemiatööstuse minister. Seoses ministeeriumi reorganiseerimisega vabastatud ametikohalt. 27.08.1966 autasustati teda pikaajalise töö eest põlevkivikaevandamise ja põlevkivi ümbertöötlemise alal ENSV Ülemnõukogu Presiidiumi aukirjaga.

(ERAF, f. 1, n. 6, s. 13029; Valitud ja valitsenud. Tallinn, 1999, lk. 368.)

Rjabov, Ilja Vassili p.

*s. september 1900
Vjatka kubermang
Jakūur-Bodja maakond
Bismeni küla –
hilisem Udmurdi ANSV*

Rahvuselt venelane, valdas vene ja inglise keelt. ÜK(b)P liige oktoobrist 1923.

Isa tehasetöoline, ema töötas põllumajanduses. 1914-1915 oli käskjalg ettevõtja Loginovi juures Ipevski linnas, 1915-1916 töölise käealune tehases Ipevski linnas, 1916 – 1918 vagunikütja, vagunisaatja ja vedurikütja Permi raudteel Permi linnas, 1918-1919 rätsep Baranovi käealune ja kehviktalupoegade komitee sekretär kodukülas, 1919-1920 kubermangu sõjakomissariaadi rätsepatöökodade rätsep Permi linnas, 1920 – 1925 kütja, vedurijuhi abi ja vedurijuht Uvino-Uzgingi raudteel. 1925-1926 hooldusseltsi esimees ÜK(b)P rajoonikomitee juures Ipevski linnas, 1926-1927 vedurijuht Uvino-Uzgingi raudteel, 1927 – 1929 parteirakukese sekretär Ipevski tehases, 1929-1930 parteirakukese sekretär ja ÜK(b)P parteiorganisaatorite kollektiivi juhataja Permi raudteetöökodades, 1930 – 1936 Gubkini-nim. Moskva Naftainstituudi üliõpilane Moskvast, 1936 – 1938 Saraatovi Krokini tehase meister, jaoskonnaülem, peamehhaanik, jaanuar – juuni 1938 Saraatovi ÜK(b)P linnakomitee sekretär, juuni – detsember 1938 ÜK(b)P Saraatovi linna Stalini rajoonikomitee sekretär, 1938 – 1940 ÜK(b)P Saraatovi linnakomitee sekretär, 1940-1941 Kasahstani tööstuse vastutav kontrolör ÜK(b)P KK juures

Moskvas, 1941 – 1943 Kasahstani K(b)P KK sekretär naftatööstuse alal Alma-Ata linnas, 1943 – 1945 Kasahstani K(b)P KK sekretäri asetäitja naftatööstuse alal Alma-Ata linnas. 05.02.1945 kinnitas EK(b)P KK büroo (protokoll nr. 94) Ilja Rjabovi EK(b)P KK sekretäri asetäitjaks tööstuse alal ja KK tööstusosakonna juhatajaks. Ühtlasi palus EK(b)P KK ÜK(b)P KK-d kinnitada see otsus. 28.02.1945 kinnitas EK(b)P KK büroo (protokoll nr. 97) Ilja Rjabovi EK(b)P KK sekretäri asetäitjaks põlevkivikeemiatööstuse alal, vabastades ta EK(b)P KK sekretäri asetäitja ametikohalt tööstuse alal. Vastav otsus paluti kinnitada ÜK(b)P KK-l. 12.05.1945 kirjutas I. Rjabov avalduse N. Karotammele, milles teatas, et 3,5 kuu jooksul, mis ta Tallinnas on viibinud, on süvenenud tema südamehaigus ja liigesereuma. Vaatamata pikaajalisele ravile viimase 1,5 kuu jooksul, ei ole olulist paranemist märgata. Arstlik komisjon soovitas vahetada kliimatingimusi. Sellest tingituna palus I. Rjabov vabastada end töölt ja suunata ÜK(b)P KK käsutusse. EK(b)P KK büroo (protokoll nr. 108) 16.05.1945 vabastas Ilja Rjabovi seoses tervisliku seisundiga EK(b)P KK sekretäri asetäitja ametikohalt põlevkivikeemia ja tselluloositööstuse alal ning komandeeris ta ÜK(b)P KK käsutusse.

(ERAF, f. 1, n. 6, s. 8640.)

Selivanov, Konstantin Nikonori p.

s. 12.1906

Saraatovi kubermang

Filonovo raudteejaam

Rahvuselt venelane, oskas vene ja nõrgalt inglise keelt. ÜK(b)P liige 1940. aastast.

Sündis raudteelase perekonnas.

Isa suri 1919 plekilisse tüüfusesse.

Ema töötas pärast isa surma lastekodudes köögitöölisena, pesunaise-
na ja hiljem kasvatajana. K. Selivanov

oli 1920 – 1923 samuti lastekodudes, kus omandas üldise keskhariduse.

1923 astus õppima Põhja-Kaukaasia Ülikooli. 1925 astus ülikoolis

ÜLKNÜ liikmeks. 1926 – 1929 töötas Morozovski linna Tarbijate Ühingu

instruktorina Rostovi oblastis, 1929-1930 oli sama Tarbijate Ühingu

juhatuse liige, tema ülesannetesse kuulus orgosakond. Sel ajal tegeles

parteiorganisatsiooni ülesandel palju viljavarumisega, kollektiivi-

seerimisega maal, see oli tema oma kinnitusel suureks riikliku ja poliitilise

töö kooliks. 1930 astus Moskvast Tsentrosojuzi Kõrgemasse Peda-

googilisse (Rakendus-ökonoomika) Instituuti, kus lõpetas aspirantuuri

1934. Instituudis õppimise ajal töötas Moskva tehastes ja vabrikutes

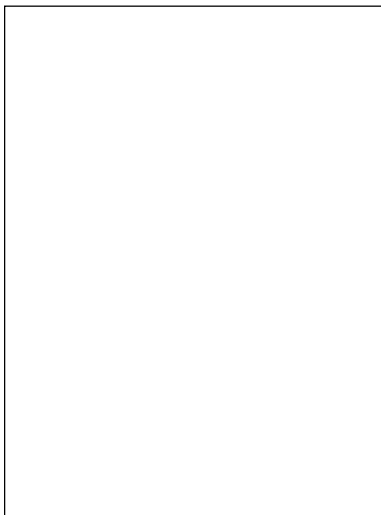
propagandistina. 1934 töötas veel ÜLKNÜ Moskva linna Lenini

rajoonikomitee agitatsiooni- ja propagandaosakonna juhatajana. Pärast

ülikooli lõpetamist saatis Tsentrosojuz Selivanovi Novosibirski Kaubandus-

instituuti, kus ta juhtis teaduskonda, oli õppeala juhataja asetäitja ja luges

dialektilise materialismi kursusi.

1936 kutsus Tsentrosojuz ta Moskvasse kandidaadiväitekirja kirjutama. See aga ei õnnestunud, kuna Selivanov määrati Tsentrosojuzi õppeasutuste valitsuse inspektoriks, hiljem edutati ülemaks. 1939 astus ÜK(b)P liikmekandidaadiks ja juunis 1940 võeti liikmeks NSVL ja VNFSV Tarbijate Ühingu parteiorganisatsiooni poolt. Samal ajal oli partei ülesandel ÜK(b)P Moskva linna Kuibõševi rajoonikomitee mittekoosseisuline lektor. 1940. aastast oli instruktor Tallinnas ÜK(b)P ja NSVL RKN Eesti NSV voliniku aparaadis. 17.03.1941 kinnitati EK(b)P KK büroo otsusega ENSV kaubanduse rahvakomissari asetäitjaks.

1941 evakueerus Moskvasse. Novembrist 1941 – maini 1942 töötas Tsentrosojuzis: üleliidulise koondise “Tsentromjasoptitsa” ja kaadriosa-konna ülemana. Mai lõpus 1942 kinnitati ÜK(b)P KK kaadriavalitsuse instruktoriks, kellena töötas augustini 1944.

N. Karotamm pöördus juulis 1942 ÜK(b)P KK sekretäri A. Andrejevi poole palvega saata tema käsutusse Selivanov kaubanduse rahva-komissari kohale määramiseks. Augustist 1944 teotses Selivanov EK(b)P KK kaubanduse ja ühiskondliku toitlustamise osakonna juha-tajana. Büroo otsusega 07.10.1944 (protokoll nr. 79) kinnitati EK(b)P KK sekretäri asetäitjaks ja kaubanduse ja ühiskondliku toitlustamise osakonna juhatajaks. K. Selivanov oli ametis 2 aastat ja 4 kuud, kutsuti ÜK(b)P KK käsutusse. ÜK(b)P KK sekretariaadi otsusega 19.10.1946 kinnitati ÜK(b)P KK kaadritevalitsuse osakonna inspektoriks.

Abielus, abikaasa (s. 1907) oli õpetajanna, tütar: Isabella (s.1928).

(ERAF f. 1, n. 6, s. 3300; f. 1, n. 6, s. 8802.)